

siges i de Sager, hvor vi mente, at Sylow havde begaaet mislige Handlinger. Men der blev i det mindste ikke den Gang rejst nogen Anklage mod Sylow. Han blev, saa vidt jeg husker, til en vis Grad forsvaret af den daværende Justitsminister, dog ikke stærkt. Imidlertid skete der siden det, at en af dem, der havde draget Sylow-Affæren frem, Svend Høgsbro, blev Justitsminister. Men da han blev Justitsminister, hørte vi intet om, at han ønskede at faa Sylow-Affæren paa-dømt. Svend Høgsbro gjorde, saa vidt jeg ved, intet i den Henseende. Jeg synes dog, at det havde været rimeligt, om de, der ønskede, at Sagen kom frem paa ny, for at Sylow maaske kunde blive afskediget eller straffet, havde henvendt sig til Justitsminister Høgsbro. Jeg skal sige for mit eget Vedkommende, at naar jeg ikke tog Affære den Gang, var det, fordi jeg mente, at da det var temmelig længe siden, at vi havde hørt om Sylow, og han oven i Købet ikke mere beklædte noget Embede, hvortil der direkte hørte Forhørsvirksomhed, var der ingen Grund til at afskedige ham. Jeg indrømmer, at den Gang, Svend Høgsbro blev Justitsminister, saa jeg saaledes paa den Sag, at der ikke var Grund til at drage den frem paa ny, og jeg antager, at de Herrer Socialdemokrater have set paa samme Maade paa Sagen den Gang. Jeg har aldrig hørt, at nogen af dem har ønsket, at Høgsbro skulde drage Sylow til Ansvar; i hvert Fald have de aldrig gjort det offentligt, og kunde de ikke faa ham til at gøre det ved at komme privat til ham, saa havde de dog den Vej at gaa at stille en Forespørgsel og tvinge ham til at give Svar. Men det have Socialdemokraterne aldrig gjort, og derfor forudsætter jeg, at Socialdemokraterne aldrig i den Tid, Svend Høgsbro var Justitsminister, have ønsket Sylow-Sagen dragen frem, eller at Sylow skulde drages til Ansvar for, hvad han har gjort for mange Aar tilbage. Man kunde muligvis tænke sig, at Socialdemokraterne den Gang ræsonnerede som saa: Nu er Svend Høgsbro bleven Justitsminister, og nu ser han ikke saadan paa Sagen, som da han stod som Medlem af Folketinget og som Advokat i Højesteret. Men der har siden været et Tilfælde, hvor der ikke har kunnet rettes en saadan Mistanke mod Justitsministeren som mod Justitsminister Høgsbro, og det var den Gang, vi fik Ministeriet Zahle, hvor selve Ministeriets Chef stod som Justitsminister. Jeg tror ikke, at Socialdemokraterne den Gang kunde nære den Mistanke til det

Ministerium, at skønt da en af Anklagerne fra 1896, var bleven Justitsminister, vilde han nok ikke vedkende sig, hvad han vedkendte sig den Gang, og saa fik de nok ingenting ud af det. Nej, den Gang delte Socialdemokraterne sikkert sammen med de Radikale den Opfattelse, at her stod der en Justitsminister, som særlig vilde udrense alt muggent og daarligt indenfor Embedsstanden, og havde Socialdemokraterne den Gang troet, at der var Grund til at faa Sylow-Affæren frem, maatte de sikkert have henvendt sig til Justitsminister Zahle om at faa den frem, men jeg har aldeles ikke hørt, at de have gjort det. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) stod som Partifælle sammen med den daværende Justitsminister (*Alfred Christensen*: Jeg maa gøre opmærksom paa, at jeg var falden ved Valget). Det er saa min Fejl, at jeg ikke husker dette, og det ærede Medlems Fejl, at han faldt ved Valget; han burde have klaret sig. Men det ærede Medlem havde jo ikke tabt Mælet, fordi han ikke blev valgt; han kunde nok have faaet Lejlighed til at minde sin kære Ven Justitsministeren om at faa Sagen frem, i hvert Tilfælde havde han jo mange Partifæller — de faldt jo ikke allesammen ved Valget, skønt de fleste af dem gjorde det —, saa der havde nok været en Mulighed for, at Sagen kunde komme frem, og den daværende Justitsminister kunde faa anlagt Sag eller maaske uden Sagsanlæg afskedige Birkedommer Sylow. Det ved jeg ikke, men et ved jeg, at hverken Justitsministeren selv eller hele det Parti, han tilhører, eller Socialdemokraterne offentlig ved nogen Lejlighed under Ministeriet Zahle forlangte, at der skulde anlægges Sag mod Sylow, eller, at han skulde afskediges. (*En Stemme*: Hvad mener De selv?). Jeg mener, at Forholdene den Gang vare saaledes, at der ikke var noget Parti, der ønskede at skride ind eller at faa Sylaws Sag frem.

Første Viceformand (*J. C. Christensen*): Ærede Medlemmer maa ikke afbryde Taleren, og Taleren behøver ikke at tage Hensyn til Afbrydelser.

J. H. Jensen: Jeg maa altsaa slaa fast, at indtil Ministeriet Zahles dødelige Afgang fandt Sted, var der ingen i dette Ting, der særlig ønskede at faa Sagen Sylow frem paa ny. Der maa altsaa være sket noget, som har givet Anledning til, at Affæren skal frem paa ny. (*En Stemme*: